

ומנהגיו המשוניים. ואילו זאטוטי הכפר לא נחיראו מפני הזקן האשמאי. היה ברברל רואה ילד, מיד היה תוקע ידו בכיס העור של מכנסיו ומוציא לעור מתו סוכריה ממועכת: "שגל, מיין קינד, אתה רוצה זיסי?" ונותן לו.

היו לברברל בכיסי מכנסיו מיני מתיקה מדובקים זה לזה וממועכים חמת ישיבה. בעקשנות יקית היה תוקע סוכריה בפי כל ינוקא המזדמן לפניו; עד שאותו ינוקא מצמח שער בסנטרו ותמו אותות הלבוב.

זמן מרובה לא שהה אלי בביתו של ברברל.

תחילה הלכו הענינים כשורה. שניהם עבדו מבוקר ועד ערב ומלאכתם נעי שית בקפדנות יקית מובהקת. הכל משומר אצלם במקומו, שום דבר אינו מתגולל בחצר מוזנה, כאשר ביתר חצי רחוב האכרים. נשבר איפן, מהקנים או תו, נקרעה מוסרה, תופרים אותה. כל מלאכת תקן היתה יסודית, לא סתם אחי עם חוט-ברול, כדרך כל האכרים. וברברל הזקן אומר לאלו גיינגי: אני אחנך אותך! אצלי תלמד לעבוד! והוא מקימו השכם בבוקר לחליבה, ובערב באחר שולחו למחלבה עם חלב הערב, ובינתיים אלי מתבגרי, זרועותיו נעשות קשות משהיה, השער צומח פרא בראשו, וכשהוא צוחק נחשפות שיניו הגדולות. הפה — פה רחב לתיאבון, פה שיודע לנגוס ולבלוע ולזלול.

אשרי מי שראה שניהם יושבים ואוכלים, נוגסים מן הפה ובולעים לחי אבון מכל שנמצא בסלם: מן הביצים והשמת, המלפפון והעגבניה, זית וג' ביי; והפה מפיק אמרות בשפת המאמץ, יקדוטיש.

החיים הטובים לא ארכו. רוח רעה נתקעה בין שניהם. היו השנים כעס-ניים ומחירי חמה, מן הסוג שאיני יודע פשרות ומחילה.

פעם נדמה היה לברברל: שאלי הפסיק עבודתו והלך אל חלקת השכן, לשוחח עם בת האכר.

בערב אמר לו: למה הלכת בצהר רים אל כרם השכן, ואת עבודתך הז' נחת?!

השיבו אלי מניה וביה: "אינני קרש עבש יבש" (והבליע ולא סיס לאמור: שכמותך!).

— "אתה צריך לעבוד!"
— "מה? צרח לעומתו אלי צריחה נרגזת. "אני צריך? בשבילך לעבוד? אולי אינני מפרנס את עצמי?!"

— "הסתלק מהשולחן!" מר ברברל. קם אלי והסיל צלחתו ישר לפניו. כמעט ולא פגע בפניו של ברברל.

היתה זו רק התחלה.

יום או יומיים אחרי כן קצרו שניי הם תלתן בשדה. קצרו וערמו וגרפו, עמדו לעצמם הירק הקצור לעגלה ונטל אלי קלשון בידיו. ראה פתאם את ברברל כשהוא מחזיר מפתח ומ' מגמם כלעומתו:

"אלי... מיד תוריד את הקלשון... אתה שומע? אלי, עובב את הקלשון, אני..."

מן הסתם העלה בדעתו של ברברל,

הנושכנות, הוא ודבורותיו שחוששין מפני עוקצן. אין שומעים מפיו של ברברל מלה חיה, אלא נהימה מעין: הא... מה...! וכשהוא נרגז הריהו מצ' יח בקול צורם: "צום טויפל!" ורוקק רקיקה גסה.

עברית לא הבין, לפי שכמעט לא נזקק ללשון אדם. די לו בנהימותיו שלו. הא... פה... דו דרק, צום טויפל! ביתו של ברברל עמד מרוחק מש' אר בתי המושבה, וספק אם הטרחה עצמו איש מעולם לסור לביתו של הזקן הציקן. בחצרו שוטט כלב רועים גרמני, אפור-שערי, בעל חרטם חז וזועף, החושף שיניו לכל הקרב. ברברל הזקן נראה לפעמים כשהוא גוזם את עצי השזיפים בחצרו. המזמ' רה בידו ומקטרת ספנים הולנדית, מער' קלת קנה וארוכה, תחובה בין שיניו (להבדיל, ככלב שעצם גרומה בפיץ). פרצוף גמור של אשמאי היה לו בעת שטיבב בין כרותיו ופניו מכוסות ברשת.

היו לברברל יוג מכנסים מפורסמות. כמעט ואפשר לעשות ספור בפני עצמו מיוג מכנסים אלו. המכנסים — מכנסי עור טירוליות. קצרות, בעלות שרוכים וכתפות וכפתורי עץ. היה לברברל הזקן מהלך כל השנה במכנסים אלו, לפי שהיו מכנסים אלו נוחות לו מכל הב' חיות.

ואלו מעלותיהן: אינך צריך לכב' סן (וזה מעלה גדולה!), לפי שכלל היה מלוכלכות יותר, הרי זה משובח. יה' לכולך טבעו שהוא נספג בתוכן, כשמן הנספג בצמר. אמרה מהלכת, כי בוישה ללבוש מכנסים כאלו בעורן נקיות. והקונה אותן בחנות נוטלן ומלכלכלן בטרם ילבשם.

ברברל היה דואג למכנסיו בשמן ובלכלוך הרבה-הרבה. כיצד? וזו מע' לה' שניה. כל אימת שהידיים מלוכ' לכות, היה מנגבן במכנסיו ונמצא שכרו כפול: ידיי מתנקות והמכנסים זוכות בלכלוך.

ואיזהו הסימן למכנסים משובחות? כשהגן פושט אותן מעל גופך, חייבות הן להשאר עומדות במזוקף, לפי שה' לכלוך והשמן הופך את עורן לנוק' שה. ועוד רבות אפשר לספר בשבחן של מכנסים טירוליות, לולי קצרה סבלנות הכותב וקוראיו.

אלי שמו הפרטי, ושם משפחתו — אין איש יודע. מכנים אותו, איפוא, בתואר הדמות: גיינגי. אלי הריהו גיינגי ממש, לא סתם כנוי ספרותי מקובל (זה, הגיינגי הנודע!). ועוד איך! אלי גיינגי מרחם אמו, כולו מנומש בלהט אדום של חמה בוריה-תה, של שלהבת בשיציה, של סלק מתבשל בדודים ומבעע בעות אד' מוניות... הקיצור: הבה נגש לסיפור!

לפני תשע-עשרה שנה, באיפרכיה במערב גרמניה, סמוך לגבול הולנד, נולד הינוקא דני, והיה הילד לנער שצמח כחמניה, חסון ובהיקומה, ידיו גדולות וארוכות, ידי פועל, מעוצמת ושריריות. והנער — נער אדמוני יפה עינים" והיינו: גיינגי. מכף רגל יעד לשער הראש, החל מקרסוליו יבלה בלחיי פניו זחלו ונשתרצו הנמשים האדמדיים, ובערותיו נמשך גון צהוב-אדמדם. והיה אלי לצחוק ולהסם בפי הנערים, והנערות התיראו מפניו ונסו, כשצחקו לפניו הצוחקים העניק להם ממת ידיו החסונות. לפי שנאמר עליו: וההורו מן הגיינגי, פן ינחת עליכם את כף ידו הכבדה. אפשר כי הנערות שנסו מפניו, הן שהשילו בלבן את המרידות והרוגו והחרו, אלי היה תמיד ממורמר וסינה היתה שרונה בלבו כלפיהן.

ובינתיים קרו בגרמניה הדברים אשר בעטים עלה אלי ארצה. תחילה נכנס למסגרת של עלית הנוער, ולפי שהיה גיינגי בטבע מהותו, קנתרן ורגזן ועומד של, הוספיק עוד באגיד להסתכסך עם כל חבריו, ואף מן המד' ריכים לא חת, להיפך, הללו התיראו ממנו. כיוון שכך מצאו המדריכים לני חוץ להפרידו משאר ילדי החבורה, פן

בוסתן בר ומסעדה ת"א, ע"י ככר דיונגוף ערב ערב מנגן הכנר הידוע אמיל ברי באולם החורף של בוסתן

בוסתן בר ומסעדה ת"א, ע"י ככר דיונגוף ארוחת ערב יום יום משעה 7 באולם החורף של בוסתן אוכל משובח משקאות מובחרים

נשוב לעיקר: בא אליו גיינגי וכבש לעצמו פנה בביתו של ברברל. העמיד לו הזקן מטה בגווטררה מקורה פחיה, תיבת תפוחים לבגדים — כנהוג אותם ימים. בערב הלך הגיינגי למרכז המו' שבה ותמהו הבריות למראהו, שאין זה מן המצוא לראות גיינגי כמותו. שאלוהו שאול: אתה מי ומנין, ומה לך ולברברל הזקן? — שום שייכות. באתי אליו להכ' שרה.

נסתלק אלי והבריות סחים מאחר ריו: חבל על הבחור. היתה כלב האכרים יראה מסותרת מפני ברברל

יויק להם. סופו של דבר בא ארצה לעצמו ולברו.

— מילא, אמר אלי לעצמו, אסתדר גם בלעדיהם.

בדק ומצא שאחד ממכרי אביו עלה ארצה שנים מספר קודם לכן ובינתיים הקים לו משק בגדרה אשר בדודים. קם אלי והלך אליו. והאיש שמו: ברברל הזקן. רוק מוקין ומצומק, כעסני ונרי גז, "יקה" בתוך תוכה וטיב טיבה של נשמתו. הלך אלי אצל ברברל הזקן ושח לו כל קורותיו: הנה עלה אר' צה והמדריכים שחששו מפניו קמו וסלקתו משאר החבורה (ספוס פרוכ) לימטי! אמרו). כיון שכך, קם ונס' חלק מחציתם לחלוטין ואינו רוצה לדעת עוד דבר אודותם.

אמר לו ברברל הזקן: ניחא, בורש, (לאמור: בחור), השאר פה ציורך והשאר עמדי במשק. נחוצות לי זוג ידים כשלך."

ובכן, הייתם רוצים לדעת ברברל זה מיהו? —

זקן מצומק ומשונה-הליכות, קדור רני ומסתגרי, שותקני והולך בוד. הוא וכלבו שמתיראים מפני שיניו

כי אלי מתנכל לנעוץ את הקלשון בבטי נו. ולאמיתו, אלי רחוק היה ממחשבות כגון אלה. אלא שקודם לכן עבדו שניי הם בשתיקה ולא סחו זה לזה מלה והרוח הרעה שרויה ביניהם. ברברל קוצר ומנהם כדרכו: הא... בה... ואלי מחקה נהימתו: בה, בה, בה!

יצאו שניהם לתרוש במחרשת ברי סוק, ברברל אווזו במושכות ואלי במח' רשה. פתחו תלם ראשון, ישר כסרגל — מעשה יקה לתפארת, המשיכו בת' לם שני ושלישי והפעם לא עלה חרי' שם יפה. התלמים לא חספו זה את זה וריחו נשתייר בינותם. אמר ברברל פעם ראשונה לאל: "אלי, אחוז את המחרשת יפה! חרישה שלך שוה טינות!"

השיבו אלי כהרף עין: "אתה אשם. אינך מוליך את הבהמה בתלם" (והאמת היתה ששניהם לא הרבו להשי' תדל) — שתק ברברל ולא השיב לו. אולי מפני שנתירא ממנו ומכעסו. פת' חו תלם חדש. הצליף ברברל בשוטו על גב הבהמה וצרח כנגדה: "נו, דיו!" וכבר בקולו שהכעס מחלחל בו, בשל מעשה החריש שיצא פגום כלהכ' עיס.

סיימו לתלום את התלם — והנה יטוב יצא פגוש

— "דו דרק", אמר ברברל, "מדוע אתה מקלקל לי את החריש?!"

— "אמרת לך שאתה האשם, אתה מוליך את הבהמה כשכור!..." וטרם סיימ לאמור אלי את דבריו, ככל שנת' כון להטיח הפעם, וברברל הזקן הרים בחמת רוח את שוטו והצליף על פניו של אלי.

אחר כך נדהמו שניהם עד מאד והדבר לא היה בפיהם. אלי תפס את השוט ומשכו בחוקה מביין ידיו של הזקן ובעוד זה מלוכך על פניו שבר אלי את השוט לשברים רבים.

"השוט שלי!" צעק ברברל.

"קח לך אותו! אני עובב אותך!..." אלי השליך את שברי השוט לרגליו של ברברל וברח משם כשעיניו זולגות דמעות.

בא הביתה, ארו את צוררו ויצא משם במרוצה. עדיין היו הדמעות זול' גות מפניו כאשר פגשוהו האכרים במרכז המושבה.

— "מה קרה לך?" שאלוהו.

ואלי מתיפת ומשיב: "בשוט, בשוט הוא הרביץ על פני, המנול הזקן הזה! עזבתיו! אני הולך מכאן!"

עצרו בעדו: "לאן תלך, לאן?..." והחלו מושכים בשרחולו, האכרים הערמומיים הללו, ואמרים: "בוא אלי, בוא תעבוד אצלי!"

ואלי אינו נמשך ומשיב: הניחו לי, אני הולך מפה!!"